

Sygn. akt VI U 376/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23/06/2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: Aleksandra Włodawiec

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania D. L.

od decyzji Z. (...) w P. z dnia 19 czerwca 2019 r. znak (...)

przeciwko Z. (...) w P.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 lutego 2019 r. do 4 czerwca 2019 r.

Sygn. akt VI U 376/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 czerwca 2019 roku, nr sprawy: (...), Z. (...) w P. odmówił D. L. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 lutego 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. W uzasadnieniu decyzji (...) podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku oraz w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. Zgodnie z opinią Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika (...) ubezpieczona nie odzyskała zdolności do pracy po 12 listopada 2018 roku, wobec czego schorzenia powodujące niezdolność do pracy od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku oraz od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku są wiodące i współlistniejące, zatem brak jest prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 lutego 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku oraz dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy.

(decyzja z dnia 19.06.2019r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji D. L. w odwołaniu wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 7 lutego 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że dnia 13 listopada 2018 roku odzyskała zdolność do pracy w związku z zakończeniem leczenia zespołu cieśni nadgarstka. Ponadto wnioskodawczyni podała, że jej niezdolność do pracy w okresie od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku była spowodowana inną chorobą (zespół cieśni nadgarstka) niż niezdolność do pracy w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku (uraz kręgosłupa szyjnego).

(odwołanie – k. 2 – 7)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto (...) wskazał, że w wyniku kontroli zwolnienia lekarskiego ustalił, że odwołująca się była zdolna do pracy od dnia 29 maja 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku.

(odpowiedź na odwołanie – k. 8 – 9)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się D. L. po 12 listopada 2018 roku była zdolna do pracy, zakończyła leczenie zespołu cieśni nadgarstka. Po raz kolejny jej niezdolność do pracy powstała w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. Odwołująca się cierpi na zespół cieśni kanału nadgarstka prawego oraz ma zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego. Jej niezdolność do pracy w okresie od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku i w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku była z powodu tych samych schorzeń, w okresie od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku nadal zgłaszała ona bowiem objawy w postaci drętwienia rąk, które nie były spowodowane zmianami opisywanymi w obrębie kręgosłupa szyjnego.

(dowód: opinia główna i opinia uzupełniająca biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 17 – 18 i k. 90 – 90 verte, zaświadczenie o zakończeniu leczenia – k. 1)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii oraz zaświadczenie o zakończeniu leczenia, które jest zgodne z wnioskami zawartymi w opinii uzupełniającej. Sąd miał na uwadze, że biegły w opinii głównej wskazał, że niezdolność odwołującej się do pracy w okresie do 24 stycznia 2019 roku była spowodowana tą samą chorobą, co jej niezdolność do pracy w okresie od 17 lutego 2019 roku, dodatkowo w opinii uzupełniającej biegły jednoznacznie stwierdził, że po dniu 12 listopada 2018 roku odwołująca się nie była niezdolna do pracy. Wobec tego należy uznać, że z obu opinii traktowanych łącznie wynika, że biegły uznał, że odwołująca się w okresach do 12 listopada 2018 roku oraz od 17 lutego 2019 roku była niezdolna do pracy z powodu tych samych schorzeń, jednak w okresie pomiędzy 13 listopada 2018 roku a powstaniem nowej niezdolności do pracy, która powstała dnia 15 stycznia 2019 roku, wnioskodawczyni nie była ona niezdolna do pracy. Sąd miał również na uwadze, że strony nie kwestionowały opinii uzupełniającej biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie D. L. od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 lutego 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. Podstawą odmowy było uznanie przez (...), że odwołująca się wyczerpała okres zasiłkowy.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2019 roku, poz. 645, dalej, jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje się, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołująca się była niezdolna do pracy w okresach od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku i od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. Sąd ustalił też, że w obu tych okresach niezdolność do pracy była spowodowana tymi samymi schorzeniami. Nie mniej jednak po dniu 12 listopada 2018 roku odwołująca się odzyskała zdolność do pracy. Oznacza to, że w okresie pomiędzy zakończeniem pierwszej niezdolności do pracy

(12 listopada 2018 roku), a rozpoczęciem drugiej niezdolności do pracy (15 stycznia 2019 roku) odwołująca się była zdolna do pracy. Przerwa pomiędzy oboma tymi okresami niezdolności do pracy wynosiła 63 dni. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Oznacza to, że jeśli przerwa przekroczyła 60 dni to okresów niezdolności do pracy, choćby były spowodowane tą samą chorobą, nie można zaliczyć w jeden okres zasiłkowy.

W niniejszej sprawie, skoro przerwa wynosiła powyżej 60 dni, a jednocześnie w okresie przerwy odwołująca się nie była niezdolna do pracy, nie zachodzi przesłanka z art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej, nie można, więc zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego okresów niezdolności odwołującej się do pracy od 25 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku i od 15 stycznia 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku. Tym samym z dniem 15 stycznia 2019 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, który nie został wyczerpany przez odwołującą się do dnia 4 czerwca 2019 roku. Pracodawca wypłacił odwołującej wynagrodzenie za okres od 15 stycznia 2019 roku do 16 lutego 2019 roku, a więc zasiłek chorobowy powinien być jej wypłacany od dnia 17 lutego 2019 roku. Tym samym odwołująca się zachowuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 lutego 2019 roku do 4 czerwca 2019 roku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.